

Carta de Taizé

CA

Quan vam decidir amb els responsables de la pastoral de joves de Xile que la nostra segona trobada internacional a Amèrica Llatina tindria lloc a Santiago del 8 al 12 de desembre del 2010, no ens imaginàvem pas que aquest any 2010 seria per als xilens un període en què viurien al mateix temps proves i alegries. La preparació d'aquestencontre de joves, al llarg de tot l'any, ha permès a alguns dels nostres germans de compartir les unes i les altres.

Ahora que els xilens celebraven, amb altres països llatinoamericans, el bicentenari de l'adveniment de la República, la violència de la terra i del mar els va infligir molts patiments.

El terratrèmol de febrer va afectar sobretot els més pobres. Però l'arravatament de generositat que va brollar del més profund de l'ànima xilena mostrava com els xilens formen una sola família, solidària en l'adversitat. Molt jovent xilè va anar a ajudar a qui havia perdut casa i feina. Van oferir el seu temps i la seva energia per construir mediasaguas, petites cabanes de fusta que els servien com a habitatge temporal.

El mateix any, pobles indígenes de Xile, en especial alguns grups del poble maputxe, varen expressar, per mitjà d'una llarga vaga de fam, els seus sofriments i les seves demandes.

Una mica més tard, les imatges dels trenta-nou miners accedint a la superfície de la terra després de l'accident a la mina van retornar l'alegria a tota la nació.

A principis de desembre, la trobada internacional va permetre a 8.000 joves, no només xilens sinó de tot el continent, de compartir joies, penes i reptes i així treballar per la construcció d'un món més fratern.

Ens va alegrar acollir en aquestencontre a 25 joves d'Haití. La seva presència ens recordava l'enorme desgràcia que el terratrèmol de gener del 2010 va provocar en el seu país. Caldrà molt de temps per guarir les ferides. Una breu visita a Haití, entre la trobada de Santiago i la de Rotterdam (finals de desembre del 2010) va permetre al germà Aloïs d'expressar la solidaritat del jovent de tots els continents i també la seva admiració: la fe sosté aquest poble dempeus enmig de l'adversitat.

Continuarem pregant amb ells al llarg de tot l'any vinent: Déu, esperança nostra, et confiem el poble d'Haití. Desconcertats per l'incomprensible patiment dels innocents, et demanem d'inspirar el cor d'aquells que porten l'ajuda indispensable. Coneixem la fe profunda del poble haitià. Acompanya els qui sofreixen, fortifica els qui estan abatuts, consola els que ploren, escampa el teu Esperit de compassió sobre aquest poble tan estimat i que ha sofert tantes proves.

La "Carta de Xile", escrita pel germà Aloïs per a l'any 2011, ha estat publicada amb motiu de la trobada europea que ha reunit 30.000 joves a Rotterdam.

CARTA 2011

Carta de Xile

ALEGRIA

L'alegria del cor: aquesta és la teva vida. Abandona la tristesa!¹ Aquesta crida d'un creient que vivia molt abans del Crist s'adreça també avui a nosaltres.

En les nostres vides, passem per proves i sofriments, de vegades durant llargs períodes. Però nosaltres voldríem intentar sempre trobar l'alegria de viure.²

D'on ve aquesta joia?

Es desvetlla per la sorpresa d'una trobada, per una amistat duradora, per la creació artística o també per la bellesa de la natura...

L'amor que se'ns dóna fa néixer una felicitat que a poc a poc omple el fons de l'ànima.³

¹ Vegeu Siràcida 30,22-23. Un cristià del segle II anomenat Hermas va escriure "Revesteix-te d'alegria... Viuran per a Déu, aquells qui s'hauran despulat de la tristesa per revestir-se de la joia completa."

² El que porta una vida humana a la seva realització no són pas les proeses espectaculars, sinó l'alegria serena que toca les profunditats del cor. No s'eliminen ni el caràcter inacabat i fragmentat de tota vida ni els sofriments, però aquests no poden ofegar la serenitat.

³ El teòleg ortodox Alexandre Schmemmann (1921-1983) va escriure en el seu Diari: "Alegria per res concret, alegria tanmateix; alegria de la presència de Déu i del Seu contacte en l'ànima. I l'experiència d'aquest estret contacte, d'aquesta alegria (que, efectivament, ningú no ens la prendrà) perquè ha esdevingut el mateix fons de l'ànima, aquesta experiència determina els pensaments, la visió de tota la vida."

I som conduïts a prendre una opció per l'alegria.

De vegades qui coneix la pobresa i la privació és capaç de tenir una alegria de viure completament espontània, una alegria que resisteix al desànim.⁴

Quan repetidament la Bíblia convida a l'alegria, ens en mostra la font. Aquesta joia no depèn només de circumstàncies passatgeres, sinó que ve de la confiança en Déu: "Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents... El Senyor és a prop."⁵

El Crist no va venir a fundar una religió que estigués en competència amb d'altres. En ell, Déu ha compartit la nostra condició per tal que cada ésser humà se sàpiga estimat per un amor d'eternitat i trobi així la seva alegria en una comunió amb Déu. Quan creiem en ell, els nostres ulls s'obren més a tot allò que és humà – l'amor d'una mare per la seva criatura, la tendresa de qui pren cura de malalts... En aquests actes de generositat el Crist hi és, sovint sense ser reconegut.⁶

El Crist porta una renovació radical de l'ésser humà. Aquesta vida nova, ell la va viure primer i va lluitar per restar-hi fidel. Poc abans de ser detingut, va partir el pa i va pronunciar aquestes paraules misterioses: "Això és el meu cos, entregat per vosaltres."⁷ Sí, ell és "la Paraula feta carn"⁸ La seva mort injusta, ell la va transformar en un do de la seva vida. Ressuscitat d'entre els morts, va alenar damunt els seus deixebles per comunicar-los l'Esperit Sant, la mateixa vida de Déu.⁹

L'Esperit Sant ha posat en les profunditats del nostre ésser l'alegria del Crist ressuscitat. No hi és només quant tot és fàcil. Quan som davant d'una tasca exigent, l'esforç pot reanimar l'alegria. I fins i tot en les proves, pot estar soterrada com la brasa sota la cendra, sense extingir-se tanmateix.¹⁰ En

⁴ Passats els anys, encara penso en la gent que vaig trobar a Haití durant una visita amb el germà Roger. En aquest país magnífic regna una misèria profunda. No puc oblidar aquelles mares que sovint al matí no saben si durant el dia tindran res per donar de menjar als seus infants. I tanmateix, per a la majoria dels haitians, fins i tot el greu terratrèmol de gener del 2010 no ha pogut posar en dubte la seva confiança en Déu.

⁵ Filipencs 4,4-5

⁶ Vegeu Mateu. 25,35-40

⁷ Lluc 22,19

⁸ Joan 1,14.

⁹ Joan 20,22

¹⁰ El Pare Basili Gondikakis, abat d'un monestir del Mont Athos, expressa en un llenguatge místic ple de poesia: "Amb l'exemple i ajuda de la Verge, tota ànima pacífica i límpida, disponible a la voluntat divina, pot esdevenir Mare de Déu segons la gràcia: concebre i engendrar una petita joia que transcendeix la mort."

la lloança, la deixem que brolli en nosaltres i tot d'una el moment present s'il·lumina.¹¹

COMPASSIÓ

L'opció per l'alegria no és pas una evasió allunyada dels problemes de la vida. Ben al contrari, fa mirar la realitat de cara, fins i tot el sofriment.

L'opció per l'alegria és inseparable de l'opció per l'ésser humà. Ens omple d'una compassió sense límits.

Tastar la joia de Déu, per poc que sigui, fa de nosaltres dones i homes de comunió. L'individualisme com a camí cap a la felicitat és un engany.¹²

Ser testimoni de la comunió suposa la valentia d'anar contracorrent. L'Esperit Sant ens donarà la imaginació que cal per trobar com fer-nos propers dels que pateixen, com escoltar-los i deixar-nos tocar per les situacions de desgràcia.¹³

El camí de la felicitat, tot seguint Jesús, consisteix en el do de nosaltres mateixos, dia rere dia. Amb la nostra vida, a través d'una gran senzillesa, podem manifestar l'amor de Déu.

¹¹ Abans de la seva passió, Jesús deia als seus: "També vosaltres ara esteu tristos, però el vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà." (Joan 16,22)

¹² El filòsof jueu Martin Buber (1878-1965) va escriure: "El Tu ve a mi a través de la gràcia, no és buscant-lo que el trobo. Però el fet de dir-li Tu, que jo li adrecci aquesta paraula primordial és la raó del meu ésser, allò que em fa existir... Esdevinc jo mateix pel tu; esdevenint Jo, dic Tu. Tota vida veritable és encontre."

¹³ Alberto Hurtado (1901-1952) és un sant xilè, canonitzat pel papa Benet XVI el 2005. Aquest capellà jesuïta és molt venerat en el seu país per haver donat la seva vida pels pobres. Va iniciar les "llars del Crist" on s'acullen persones sense sostre, infants, dones i homes en situació difícil. Com a lema de la seva vida i de les seves accions es feia aquesta pregunta: "què faria el Crist en el meu lloc?" El 1947 escrivia respecte totes les persones que li havien estat confiades: "La primera cosa, estimar-los... Estimar-los fins a no poder suportar les seves desgràcies... La meua missió no pot ser només consolar-los amb paraules precioses i deixar-los en la seva misèria, mentre jo menjo tranquil·lament i no em falta de res. El seu dolor ha de fer-me mal... Estimar-los per fer-los viure, per tal que la vida humana s'expansioni en ells, per tal que s'obri la seva intel·ligència i no es quedin enrere... Si els estimem, sabrem què haurem de fer per ells. Respondran ells? Sí, en part... i res no es perd d'allò que es fa en l'amor."

Si les nostres comunitats, les nostres parròquies, els nostres grups de joves esdevenien, cada cop més, llocs de bondat de cor i de confiança! Llocs on ens acollim mútuament, on intentem comprendre i donar suport a l'altre, llocs on estem atents als més febles, a qui no forma part del nostre cercle habitual, a qui és més pobre que nosaltres!

Un dels signes del nostre temps és la gran generositat amb la qual tantes persones han ajudat les víctimes de les dramàtiques catàstrofes naturals. De quina manera aquesta generositat pot motivar les nostres societats, fins i tot en la vida quotidiana?¹⁴

Per més necessària que sigui l'ajuda material en algunes situacions d'urgència, no n'hi ha prou. L'important és de fer justícia als desposseïts.¹⁵

Els cristians d'Amèrica Llatina ho recorden: el combat contra la pobresa és un combat per la justícia. En les relacions internacionals, justícia, no pas assistència.¹⁶

Hem d'aprendre a superar la por. Tots coneixem aquest instint de protecció que consisteix a voler mantenir la nostra seguretat fins i tot en detriment del benestar d'altri. I això sembla accentuar-se en la nostra època en què el sentiment d'inseguretat augmenta. Com no cedir a la por? No deu ser

més aviat anant cap als altres, fins i tot aquells que poden semblar una amenaça?

La immigració és un altre signe del nostre temps. De vegades s'ha percebut com un perill, però és una realitat ineludible que ja configura el futur.¹⁷

Un altre signe del nostre temps és la creixent pobresa a l'interior de països rics, on sovint l'abandó i l'aïllament són les primeres causes de precarietat.

L'acumulació exagerada de béns materials mata la joia. Ens manté atrapat en l'enveja. La felicitat està en un altre lloc: escollint un estil de vida sobri, treballant no només pel benefici sinó per donar sentit a la pròpia existència, tot compartint amb els altres, tothom pot contribuir a crear un futur de pau. Déu no dona un esperit temerós, sinó un esperit d'amor i de fortalesa.¹⁸

PERDÓ

L'Evangeli ens anima a anar encara més lluny: la justícia ha de conduir al perdó. Les societats humanes no poden viure sense perdó. En molts indrets del món les ferides de la història són profundes. Atrevim-nos a posar fi a allò que ja és possible acabar avui. Així, el futur de pau, preparat en el cor de Déu, podrà desplegar-se plenament.

Creure en el perdó de Déu no significa oblidar la falta. El missatge del perdó no pot utilitzar-se mai per justificar injustícies. Al contrari, creure en el perdó ens fa més lliures per discernir les nostres pròpies faltes, així com les faltes i les injustícies al nostre voltant i en el món. Ens toca a nosaltres reparar tot allò que pugui fer-se. En aquest camí ardu trobem un suport vital: en la comunió de l'Església el perdó pot ser concedit de nou.

¹⁴ Durant la seva visita a Gran Bretanya, el papa Benet XVI va llançar aquesta crida: "El món ha estat testimoni dels recursos immensos que els governs poden disposar quan es tracta de venir a socórrer institucions financeres considerades com 'massa importants per ser abocades al fracàs'. No es pot posar en dubte que el desenvolupament humà integral dels pobles del món no és menys important: heus aquí una empresa que mereix l'atenció del món i que és veritablement 'massa important per ser abocada al fracàs'."

¹⁵ "No són els teus béns els que distribueixes als pobres, és allò que és seu que els tornes. Perquè el que fas és només usurpar allò que és donat per a l'ús de tothom. La terra pertany a tothom i no als rics, però és acaparada per uns quants, en detriment de tots aquells que la treballen. De manera que pagues el deute, en comptes de fer donacions gratuïtes." (Ambròs de Milà, segle IV)

¹⁶ En el document de la Conferència d'Aparecida (maig 2007), l'Església catòlica llatinoamericana escriu: "Treballar pel bé comú global és promoure una regulació justa de l'economia, de les finances i del comerç mundial. És urgent continuar la cancel·lació del deute extern per afavorir les inversions en desenvolupament i despesa social, preveure regulacions globals per prevenir i controlar els moviments especulatiu de capitals, per a la promoció d'un comerç just i la disminució de les barreres proteccionistes dels poderosos, per assegurar preus adequats de les matèries primeres que produeixen els països empobrits. D'aquesta manera s'establiran regles justes per atraure i regular les inversions i els serveis."

¹⁷ És clar que la immigració ha de ser regulada, no per la por a l'estranger, sinó per una sincera preocupació d'integració. Per als immigrants, trobar un habitatge i un treball, aprendre la llengua són prioritats. Per als països acollidors, concedir drets va aparellat amb l'exigència raonable de deures. La vocació dels cristians en aquest context, no serà la de mostrar amb les seves vides que la por a l'estranger, només pel fet de ser-ho, no està justificada? Apropar-se, conèixer-se pot ser un primer pas per superar la por que ve de la ignorància.

¹⁸ Vegeu 2a Timoteu 1,7

Pròximes etapes del pelegrinatge de confiança a través de la terra

El germà Alois es trobarà amb altres germans i joves de tot Europa a Moscou, del 20 al 25 d'abril del 2011, per celebrar la Setmana Santa i la Pasqua amb l'Església ortodoxa russa.

La 34a trobada europea de joves, se celebrarà a Berlin, Alemanya, del 28 de desembre del 2011 a l'1 de gener del 2012.

La 3a trobada internacional a l'Àfrica tindrà lloc a Kigali, Rwanda, del 14 al 18 de novembre del 2012.

Missatges rebuts per a la trobada de Rotterdam: vegeu www.taize.fr

Cada ésser humà necessita del perdó com del pa diari.¹⁹ Déu sempre el dona incondicionalment, “ell que perdona les culpes”.²⁰ Obrir les mans en la pregària és un gest molt senzill que pot expressar el nostre desig d'acollir-lo.

Quan en el Parnostre preguem “perdona les nostres culpes, com nosaltres perdonem...”, ja ens toca el seu perdó. No són paraules buides: alguna cosa succeeix quan nosaltres preguem amb els mots que el mateix Jesús ens va ensenyar. I llavors ja estem preparats per perdonar també nosaltres i no condemnar definitivament una altra persona quan ens han ofès.

El Crist sempre distingeix entre la persona i la falta comesa. Fins al seu darrer alè a la creu, va renunciar a condemnar ningú. I la falta, lluny de minimitzar-la, la va prendre damunt seu.

Hi ha situacions en què no arribem a perdonar. La ferida és massa gran. Llavors hauríem de recordar que el perdó de Déu no falla mai. Pel que fa a nosaltres, de vegades només ho aconseguim per etapes. El desig de perdonar és ja un primer pas,

fins i tot quan aquest desig queda submergit per l'amargor.

Quan Déu perdona, fa molt més que esborrar les faltes. Dona una vida nova en la seva amistat, revifada nit i dia per l'Esperit Sant.

Acollir i transmetre el perdó de Déu, és la via que el Crist ha obert. Avancem malgrat les nostres fragilitats i ferides. El Crist no fa de nosaltres dones i homes que ja han assolit el seu objectiu.

Pobres de l'Evangelí, no tenim, com a cristians, la pretensió de ser millors que els altres. Allò que ens caracteritza és simplement la tria de pertànyer al Crist. Havent fet aquesta elecció volem ser totalment conseqüents.²¹

I tots nosaltres podem fer aquesta descoberta: el perdó rebut o donat és creador d'alegria. Saber-se perdonat és potser una de les joies més profundes, més alliberadores. És la font de la pau interior que el Crist vol comunicar-nos. Aquesta pau ens menarà lluny, resplendirà per als altres i per al món.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanne de Diétrich (1891-1981), teòloga protestant que, en els inicis de Taizé, va animar el germà Roger i els seus primers germans a no dubtar a comprometre's en comunitat per a tota la vida, va escriure: “El cristià és un home que viu del perdó, que sap bé que tots els dies transgredeix els manaments de Déu, però que torna també tots els dies a Déu, i que sap, amb una certesa invencible, que serà de totes maneres Déu qui tindrà la darrera paraula en la seva vida. El Crist s'ha fet càrrec d'ell, s'ha fet responsable d'ell davant el seu Pare. No està sol en la lluita, aquell a qui s'ha donat no l'abandonarà mai. La seva seguretat està fundada, no sobre el que ell ja és, sinó sobre el que Déu és, sobre la fidelitat i l'amor de Déu revelat en Jesucrist. És per això que els seus progressos no el ceguen, que els seus fracassos no l'abaten. Sempre es torna a aixecar perquè no es pertany a ell mateix, sinó que pertany a un altre.”

²⁰ Salm 103,3. Tot aquest salm canta el perdó de Déu. I el profeta Isaïes, en un període fosc de la seva història, recorda al poble que Déu perdona sempre i diu: “He fos com un núvol els teus pecats.” (Isaïes 44,22)

²¹ “El cristià no pertany només a Jesucrist com sens dubte tots els homes li pertanyen, sinó que pertany al Crist. Això vol dir: l'obra que Jesucrist fa en el món esdevé també el sentit de la seva acció, el combat que Jesucrist lliura en les tenebres contra les tenebres esdevé la lluita a què ell també s'ha de donar.” (Karl Barth, 1886-1968)

²² Serafí de Sarov, monjo rus del segle XIX (1759-1833), va escriure: “Assoleix la pau interior i milers al teu voltant se salvaran”.